

една само дума, вратата на тѣзи стая ще са отворѣтъ на царя, и утрѣ неговитѣ ще са затворѣтъ за тебе. »

Герцогътъ истръпнѣ.

« Цѣла недѣля нема да сполучишъ да го видишъ, а на другата ще бѣдешъ испѣденъ. »

Герцогътъ поблѣднѣ.

« Този владѣтель, който та обича и не може да живѣе безъ тебе, нито ще та пожали, нито спомни; само присѣтствието ти та прави потребенъ, отсѣтствието ти ще та направи излишенъ. Който е далечъ отъ очитѣ му, той слѣдъ малко нечезва и изъ сърцето му, и подирѣ нѣколко дни, нема да знае нито да ли сѣществувашъ! »

Студенъ потъ покрѣ челото на герцога . . . . и на сѣка царицина дума той си думаше « да! да! . . . познавамъ го много добръ! »

« Дава ли ми позволеніе В. Величество да са отговорѣтъ? » рече подирѣ малко герцогътъ, като са мѣчаше да скрие смущеніето си.

Герцогътъ не бѣ лишенъ отъ способности. Въ единъ мигъ той разумѣ, или поне помисли че е разумѣлъ положеніето си, и че е налучилъ намѣреніята на царицата.

Съ една рѣшителность, за каквато никой не бы го помислилъ способенъ, той за веднашъ скрои въ ума си, какъ трѣбаше да постѣпи: да принесе самоволно каквото бы му понскала или бы зела сама царицата.

« Сичко което каза Ваше Величество е цѣла истина; но като ма осѣждахте, Вый са погрижихте сѣщовременно да ма защитите и оправдайте. Ако характерътъ на царя е такъвъзи какъвто го описахте, тогасъ не е ли длѣжностъ на върнитѣ му слугы да му уравнижтъ пѣтя и да го рѣководѣтъ? . . . Исповѣдамъ, госпоже, че водачѣтъ когото избра можаше да бѣде попросвѣтенъ, посиленъ, поопытенъ, и ча царѣтъ имаше близо при себеси, и безъ да хвърли погледытъ си вѣнъ отъ палата си, една подпорка много по предпочителна. Но защо този превъходеиъ